

Scurt studiu despre venirea Domnului (4)

În așteptarea Domnului

Nu este suficient să cunoști mai mult sau mai puțin bine profețiile despre venirea Domnului. Mai presus de toate, acest adevăr ar trebui să aibă un impact practic asupra inimilor și vieții noastre.

Ce așteptăm, ce sperăm? Răpirea, gloria, Împărăția? Nu, noi nu așteptăm un eveniment, ci o *Persoană*. Ca o mamă care merge în port pentru a-și lua fiul care se întoarce dintr-o lungă expediție militară, care nu se ocupă de festivitățile care așteaptă trupele, ci vrea doar să-și revadă fiul și să-l îmbrățișeze.

Persoana, pe care o așteptăm, este cineva pe care trebuie să o cunoaștem din ce în ce mai bine. Unul dintre frații noștri conducători a exprimat aceasta într-un poem în felul următor: „La sfârșitul călătoriei lungi prin pustiu, vei intra în sfârșit în odihnă și nu un străin te va primi, ci un Prieten, pe care Îl cunoști de mult timp”.

Persoana lui Isus Hristos o putem cunoaște mai bine mai ales în Cuvântul lui Dumnezeu; nu așa cum ni-L imaginăm noi, ci așa cum ni-L revelează Cuvântul lui Dumnezeu. În Evanghelii Îl vedem mergând din loc în loc, cum este cuprins de compasiune, părăsit, însetat și, pe de altă parte, cum Își desfășoară gloria și puterea divină. În modelele despre Hristos din Vechiul Testament aflăm despre diferite aspecte ale Persoanei Sale și ale jertfei Sale. În Psalmi găsim sentimentele care I-au mișcat sufletul. Epistolele dezvăluie mai multe despre rezultatele muncii Sale; de asemenea, aflăm multe despre Persoana Sa. Apocalipsa ne oferă o privire asupra gloriei Sale. Dacă cercetăm Scripturile, și aceasta pe toate paginile, vom ajunge să-L cunoaștem pe Hristos.

Dar, pe de altă parte, există un alt mod de a-L cunoaște pe Domnul, o cunoaștere personală, prin contact zilnic, din inimă, cu El. Pe parcursul călătoriei noastre de credință, și mai ales în perioadele întunecate, experimentăm dragostea Sa, grija Sa, puterea Sa și harul Său. Dar le experimentăm și în zilele de bucurie, pe care le primim din mâna lui Dumnezeu, din ceea ce El vrea să ne dea din belșug. Să ne bucurăm împreună cu El de ceea ce El ne așterne pe cale este adevărata plăcere. O bucurie pe care nu o putem primi din mâna Tatălui și de care nu ne putem bucura împreună cu Domnul nu este savurare adevărată.

Tocmai pe această Persoană o așteptăm noi „astăzi”. Așa că trebuie să fii pregătit, și anume în două feluri:

1. În primul rând, trebuie să fii mântuit; trebuie să ai untdelemn în candelă, așa cum arată parabola celor zece fecioare (Matei 25). Nu te poți duce să cumperi untdelemn pentru tine atunci când vine mirele.
2. Apoi, în al doilea rând, trebuie să fii pregătit în slujire pentru El și în mărturie. Parabola talanților ilustrează aceasta: trebuia să fi muncit în timpul absenței îndelungate a Domnului, pentru ca talanții să poată da roade și pentru ca tu să poți sta acolo la sfârșit cu dublul bunurilor care ți-au fost încredințate.

Pavel era pregătit să se întâlnească cu Domnul când a spus: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, ... de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea” (2 Timotei 4.7,8). Vrem să mergem la El cu mâinile goale, fără să-L fi slujit - oricât de puțină ar fi această slujire - cu ceea ce ne-a încredințat?

În așteptarea Domnului

În parabole, în special, găsim multe indicații și instrucțiuni practice cu privire la modul în care ar trebui să ne comportăm în timpul absenței Domnului Isus. Acum este timpul absenței Sale, noaptea, fie că este aproape sau departe, cel despre care vorbesc parabolele.

În Marcu 13.34, călătoria Domnului este destul de scurtă, pentru că El vine în noaptea următoare, fără a-i spune în prealabil portarului dacă este la miezul nopții, la cântatul cocoșului sau dimineța. Bunul samaritean îi dă hangului doi dinari pentru a avea grijă de bărbatul rănit: doi dinari înseamnă că se va întoarce curând, chiar dacă el îi spune: „Orice vei mai cheltui, eu îți voi da înapoi la întoarcerea mea” (Luca 10.35).

Alte parabole ne prezintă o absență mai lungă. În Matei 25.5 se spune: „Dar mirele întârziind”, iar în parabola talanților: „... după mult timp” (Matei 25.19) stăpânul vine să regleze conturile cu slujitorii săi. Nimeni nu va putea spune în scuza sa că timpul pe care Domnul i l-a dat pentru a-și îndeplini sarcina a fost prea scurt.

În timpul absenței Domnului, este vorba, așadar, de a munci; parabolele talanților și ale minelor ne indică aceasta. Dar este vorba și de a aduce roade în timpul absenței Domnului. Unul a adus roade de treizeci de ori mai mult, altul de șizeci, iar altul de o sută de ori mai mult. Sămânța semănată aduce rod în timp ce Domnul este absent: mai întâi tulpini, apoi spic și apoi grâu deplin în spic (Marcu 4.27,28).

Ce fel de spice vom aduce noi la seceriș? Spice goale, doar pe jumătate pline, sau „grâu plin în spic”? Ioan 15 vorbește despre „a aduce rod”, „a aduce mai mult rod” sau „a aduce mult rod”. A aduce rod nu înseamnă neapărat a-L sluji pe Domnul. Galateni 5.22 ne spune că roada Duhului este „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare”. În schimb, a aduce roade cu talanții sau cu minele înseamnă mai degrabă o slujire specială pentru Domnul.

Al treilea slujitor din Matei 25 nu este condamnat pentru că a făcut rău, ci pentru că nu a făcut nimic. Fecioarele nechibzuite sunt pierdute pentru că au neglijat să pună suficient untdelemn în candelile lor. Iar „caprele” de la sfârșitul capitolului sunt, de asemenea, condamnate pentru că nu au avut grijă de cei care slujesc Domnului.

În Numeri 32.23 se spune: „Păcatul vostru vă va ajunge” - nu un păcat anume, ci faptul că nu au luat parte la lupta pentru cucerirea Canaanului.

În Matei 22 și Luca 14, în parabola marelui banchet, ni se arată că slujitorii Domnului au fost trimiși mereu să invite oamenii la marele banchet. În orice mediu, între toate clasele, în orice loc, în ciuda refuzurilor îndurate, invitația împăratului la nunta fiului trebuie transmisă. Doar atunci când sala va fi plină, împăratul va apărea.

Dar această invitație trebuie și să fie acceptată, iar odată acceptată, ne așezăm la masă (Luca 14.7-11). Ce loc ocupăm din punct de vedere moral printre frații noștri? Domnul a observat cum unii „s-au așezat la masă în locul de seamă”. Un exemplu: Să ne imaginăm o masă lungă. În extrema dreaptă este locul gazdei, locul celui care a invitat. Acesta va veni și își va ocupa locul, dar numai atunci când toate locurile vor fi ocupate. În timp ce gazda este așteptată, fiecare ocupă locul pe care îl consideră potrivit pentru el: unii stau în dreapta sus, alții - cu ideea că nu vor să fie serviți - stau cu smerenie în stânga jos. Apoi, când toate locurile sunt ocupate, vine gazda; dar, în loc să se așeze în partea de sus, unde oaspeții se așteptau să stea, se așază în celălalt capăt, la stânga, alături de cei care erau smeriți și nu doreau să fie serviți, ci doreau să servească ca el. Nimeni nu se va putea plânge, pentru că fiecare a ocupat locul pe care și-l alesese pentru el. Această parabolă spune: „Când vei fi invitat, mergi și așază-te în cel din urmă loc, pentru ca, atunci când va veni cel care te-a invitat, să-ți spună: «Prietene, mută-te mai sus!»” (Luca 14.10).

Dar unde este locul, în care Domnul îi adună pe ai Săi înainte de venirea zilei gloriei; unde ocupăm noi acest loc? În acest sens, parabola din Luca 10.34,35 vorbește despre „hanul” în care samariteanul l-a adus pe bărbatul rănit pe animalul său de povară, pe care îl tratase și bandajase anterior pe drum. La han, totul este pregătit pentru a-l îngriji; salvatorul a pus la dispoziție mijloacele necesare, iar hangiul este prezent. Se așteaptă revenirea samariteanului, dar trebuie să se rămână acolo împreună. Dacă bărbatul rănit ar pleca, ar pierde toate mijloacele pregătite pentru vindecarea sa, pe care i le-a oferit salvatorul său. Hanul este o imagine a adunării credincioșilor, pelerinii și străinii pe acest pământ. Vrem să învățăm să prețuim „strângerea noastră laolaltă” (Evrei 10.25) și să beneficiem de „grija” Duhului Sfânt, a „Hangiului” ceresc, pe care El o oferă sufletelor adunate.

Într-o zi, Domnul va veni din nou; dar până în acel moment vrem să rămânem împreună în han. În timp ce Îl așteptăm pe Domnul, este important să rămânem vigilenți, deoarece venirea Sa va fi deodată. Multe parabole repetă acest fapt (Marcu 13.34-37; Luca 12.35-38; Matei 24.42-51; 1 Tesaloniceni 5.4-8). Robul credincios veghează în timpul absenței stăpânului; el dă de mâncare celor care locuiesc în casa stăpânului și face aceasta „la timp”. Dimpotrivă, „robul rău” își spune în inima sa: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48) și adoarme; începe să-i „bată pe cei împreună-robi cu el”, se ceartă cu frații săi și găsește motive să o facă; sau „mănâncă și bea cu bețivii”: este atras în „lume” și chiar își găsește plăcerile acolo. Cât de ușor este să alegi o astfel de cale fără să te gândești unde va duce: „Puțin somn, puțină ațipire, puțină încrucișare a mâinilor pentru odihnă, și sărăcia ta va veni ca un hoț și lipsa ta ca un om înarmat” (Proverbele 6.10,11). Puțin ezitant la început, intri puțin în „lume” și, treptat, te legi de prieteni, faci alianțe și găsești favoruri.

Și, mai presus de toate, lumina trebuie să rămână aprinsă în timpul nopții absenței Sale. Candelă aprinsă nu trebuie pusă sub obroc, ci pe suport, și astfel ea „luminează pentru toți cei care sunt în casă” (Matei 5.15), „pentru ca cei care intră să vadă lumina” (Luca 11.33). Atunci când un tânăr sau o tânără a fost condus(ă) la Domnul, fie în familie, fie în biserică, acesta/aceasta are lumină pentru cei care sunt în casă; locuitorii vor observa o diferență și, la fel, cei care sunt în vizită în familie vor vedea lumina care strălucește în cei convertiți. Cât de important este ca această lumină să strălucească printre copiii lui Dumnezeu, astfel încât nimic din viața lor să nu devină un obstacol necuviincios pentru cei din jurul lor, care poate au auzit deja de Domnul. Lumina din copiii lui Dumnezeu trebuie să strălucească astfel încât semenii lor să fie atrași de lumină și să intre și ei în casă ca cei mântuiți.

Dacă există lumină în familii, va exista lumină și în biserică (adunare): „O cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă” (Matei 5.14). Cu toții am văzut de departe, noaptea, lumina orașelor și satelor de pe un munte. Dar nu s-ar fi văzut nimic dacă nu ar fi existat o lumină aprinsă în fiecare familie. Noi am fost chemați „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9).

„Cunoscând timpul, că este deja ceasul să ne trezim din somn, pentru că acum mântuirea noastră este mai aproape decât atunci când am crezut. Noaptea este mult înaintată și ziua este aproape; ... să îmbrăcăm armura luminii. ... nu purtați grijă de carne, ca să-i treziți poftele” (Romani 13.11-14).

În parabola administratorului nedrept din Luca 16, învățăm cum să ne comportăm cu „mamona nedrept”, adică bunurile materiale, care ne sunt mai mult sau mai puțin încredințate: sănătatea, timpul, banii. Această parabolă nu se referă la bogățiile spirituale, ci la bogățiile nedrepte, care sunt numite „cele mai mici” [Luca 16.10], „al altuia” [Luca 16.12]. În schimb, bogățiile spirituale, adevărata parte a credincioșilor, sunt numite bogățiile reale: „ce este al vostru”. Bogățiile nedrepte nu ne aparțin, ele ne sunt încredințate pentru administrare, pentru gestionare.

În așteptarea Domnului

Este important să le administrăm pentru Stăpân și să le lăsăm să fie pentru folosul alor Săi, „să ne facem prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte”. Va exista o recompensă atunci când vom fi „primiți în corturile eterne”. S-a spus adesea: Poți recunoaște un tânăr care Îl iubește pe Domnul după felul în care își gestionează timpul liber și banii!

Tot timpul nostru și tot ceea ce deținem aparțin Domnului și avem sarcina de a le folosi pentru El. În orice caz în viața practică avem nevoie de cea mai mare parte a timpului nostru pentru muncă și pentru banii pe care îi câștigăm pentru nevoile vieții. Trebuie să fim instruiți pentru a ști în ce măsură cheltuim timpul și banii pe aceste lucruri. Dar este vorba chiar mai mult despre timpul și banii care ne rămân. Oricât de puțin ar fi, aceasta este partea cu care „ne facem prieteni”. Principiul creștinilor nu mai este a zecea parte, ca în legea iudaică, ci bucuria de a da Domnului din ceea ce El ne-a încredințat. „Fiecare să dea după cum s-a hotărât în inimă, nu cu părere de rău sau de nevoie, pentru că «Dumnezeu îl iubește pe acela care dă bucuroș»” (2 Corinteni 9.7).

Apocalipsa 3.11 dă un îndemn important pentru timpul absenței Domnului: „Eu vin curând: țin cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa”. În scrisoarea deschisă către Filadelfia este vorba în primul rând la a ține cu tărie Cuvântul, Numele Domnului. Dar această expresie „a ține cu tărie” include întreaga viață a credinciosului: a fi capabil să spună „nu” ispitelor lumii și cărnii, precum Daniel (Daniel 1.8); „a ști să-și țină vasul său în sfințenie și onoare” (1 Tesaloniceni 4.4) sau, dacă este nevoie, să fugă, precum Iosif în Geneza 39.10-12. A ține cu tărie nu înseamnă a renunța!

În cele din urmă, este un fapt că Domnul dă o mare bucurie în a-L sluji și a împlini dorința specială a inimii Sale „până la venirea Sa”: „Ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El” (1 Corinteni 11.26).

În ciuda declinului Bisericii, în ciuda numeroaselor sciziuni dintre credincioși, în ciuda atâtor slăbiciuni și stări triste, pe care le vedem în jurul nostru, din pricina faptelor Domnului Isus și pentru că El este vrednic să fie amintit până la venirea Sa, putem și trebuie să vestim moartea Sa prin participarea la Cina Domnului. Suntem adesea descurajați de ceea ce vedem la alții sau descoperim în propriile noastre inimi. Dar nu pentru alții ne amintim de El, ci datorită Lui; și nu vom fi niciodată vrednici să luăm parte la această masă comemorativă a morții Domnului nostru. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar” (1 Corinteni 11.28), adică trebuie să mărturisim Domnului greșelile pe care ni le arată conștiința noastră. Este important să ne examinăm și să ne judecăm. Cu toate acestea, nu este vorba de a sta departe de masă, pentru că ne considerăm nevrednici, sau de a participa, pentru că ne considerăm vrednici (ceea ce ar fi chiar mai rău!).

Ci suntem chemați să mâncăm din pâine și să bem din pahar: „Și așa să mâncați din pâine”, adică în amintirea harului Său infinit și a lucrării desăvârșite de răscumpărare, care este complet suficientă pentru a acoperi toate greșelile noastre, tot ceea ce suntem și tot ceea ce nu suntem. Mâncăm din pâine și bem din pahar în amintirea Lui, pentru că doar El este vrednic să fie amintit și moartea Lui vestită. Când El va veni, nu vom mai putea lua parte la această masă comemorativă. Cina nunții Mielului va avea loc în cer. Dar aici jos, în timpul nopții absenței Sale, putem vesti moartea Sa la Cina Domnului, mult mai bine decât prin cuvinte - „în amintirea Lui”, până când El va veni.